

Arrest

nr. 115 003 van 3 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MEIRE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 april 2011 het Rijk binnen en diende op 14 april 2011 een asielaanvraag in. Op 20 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine, afkomstig van het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten na problemen met de taliban. Op een nacht, begin augustus 1390 (eind juli 2010), hoorde u buiten geluiden. U ging kijken en stootte op enkele talibs. Deze maanden u aan terug naar binnen te gaan en zeiden dat alles in orde was. Terug binnen vroeg uw vader wat er gaande was. U vertelde hem wat u had gezien had, waarop hij de autoriteiten verwittigde. Deze kwamen een half uur later ter plaatse en er ontstond een vuurgevecht dat na een half uur later was afgelopen. Kort nadien kwam de taliban naar uw huis, maar u was op dat moment op school. Ze wilden wraak nemen omdat ze dachten dat u de autoriteiten had verwittigd. Uw vader liet u weten dat u niet naar huis kon komen, waarop u onderdook bij familie. Vervolgens kwam de taliban tweemaal terug naar uw huis en vroegen aan uw vader of zij er wapens konden verstopten. Uw vader weigerde tweemaal. Hierop stuurde de taliban u een brief waarin u werd uitgenodigd om deel te nemen aan de Jihad. Omdat u niet meteen reageerde stuurden zij u kort daarop een dreigbrief. Hierop verliet u Afghanistan en reisde naar België, waar u aankwam op 12 april 2011 en op 14 april 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een klachtenbrief gericht aan het provinciehuis, een brief van de Malik, een brief van Touran Anwar en twee brieven van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. In overeenstemming met de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 29 juni 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is, dewelke waarschijnlijk nog hoger ligt. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een taskara (zie stuk 1) neerlegt waaruit blijkt dat u ten tijde van uw asielaanvraag minderjarig zou zijn geweest, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige en bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder is het opmerkelijk dat u de initiële oorzaak van uw problemen met de taliban, namelijk het feit dat uw vader de politiediensten had verwittigd en dat u door de taliban verantwoordelijk werd geacht hen verraden te hebben (gehoorverslag CGVS p.7-8), niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Gezien dit feit de kern vormt van uw asielrelaas, is het ongeloofwaardig dat u dit niet vermeldde op DVZ en ondergraaft het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook andere elementen uit uw asielrelaas zijn weinig plausibel. Zo verklaarde u dat er 's nachts 'geluiden waren te horen' en dat 'uw moeder u vroeg om buiten te gaan kijken'. U zag een man die u vroeg terug naar binnen te gaan en nadien nog een man, die u vertelden dat er geen probleem was en ze zeiden nogmaals dat u terug binnen kon gaan (gehoorverslag CGVS p.7). Aangaande dit gegeven, is het opmerkelijk dat uw moeder u vroeg om naar buiten te gaan, aangezien u zelf verklaart dat 'de taliban in uw regio 's nachts alle macht heeft' (gehoorverslag CGVS p.9) en dat de situatie voor u derhalve potentieel gevaarlijk kon zijn. Ook het feit dat uw vader, ondanks het feit dat u niet wist of de mannen buiten talibanstrijders waren, onmiddellijk de politiediensten zou hebben verwittigd, is weinig geloofwaardig.

Aangezien u verklaarde dat het uw vader was die de politiediensten had verwittigd, is het dan ook niet geloofwaardig dat de ochtend na het incident de politie naar de moskee zou zijn gekomen, om uw naam te vermelden en u te loven omwille van het inlichten van de politiediensten. Het was immers uw vader die de politiediensten verwittigde en derhalve zou het logischer zijn moesten ze ook zijn naam hebben vermeld. Wat er ook van zij, het getuigt van een lichtzinnige houding vanwege de autoriteiten dat ze burgers die hun informeren over de taliban in moeilijkheden zouden brengen door hun identiteit vrij te geven. Dergelijke handelwijze strookt niet met de deontologie die van autoriteiten kan worden verwacht.

Gezien het feit dat u talibanstrijders zou hebben verklikt bij de politiediensten en u aldus bij de taliban geboekstaafd zou staan als een verrader, is het niet geloofwaardig dat de taliban geen actie zou hebben ondernomen tegen u of uw familieleden.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de beschuldiging of veroordeling van spionage/verraad niet gemakkelijk omkeerbaar is en dat deze personen een hoog risico lopen, dewelke vaak resulteert in de dood van de geïdende persoon.

In deze context is het totaal ongeloofwaardig dat de taliban nog aan uw vader zou komen vragen zijn om 'wapens te verbergen' en dat uw vader 'dit zou hebben geweigerd', zonder dat hier consequenties aan zouden zijn verbonden. Ook het feit dat u nadat u de taliban zou hebben verklikt, eerst een uitnodigingsbrief en later een dreigbrief zou krijgen om aan de jihad deel te nemen, zonder dat er ook maar melding wordt gemaakt van de door u aangehaalde actie waarbij talibanstrijders werden verklikt, maakt dat er geen enkel geloof meer aan uw verklaringen kan worden gehecht.

Tot slot verklaart u dat u nog regelmatig contact heeft met uw familieleden, die nog steeds in Afghanistan zouden wonen. U verklaart dienaangaande dat de taliban nog bij uw vader zou zijn langs geweest en dat ze zouden hebben gevraagd naar u. Uw vader zou hierop gezegd hebben dat 'u niet meer thuis bent en dat hij niet verantwoordelijk is voor u' (gehoorverslag CGVS p.6). Dat deze boodschap voor de taliban voldoende zou zijn om uw familie verder ongemoeid te laten, is gezien het feit dat u zou beschuldigd worden hen verraden te hebben, totaal niet geloofwaardig.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn derhalve niet geloofwaardig en derhalve komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Mohammed Agha van de provincie Logar, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naar school bent geweest tot de negende graad en dat u naast Pashtu en Dari, ook een beetje Engels en Nederlands beheerst (gehoorverslag CGVS p.3). Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader privéleraar was en niet onbemiddeld. Hij bezat immers vijf à zes jérib gronden. (gehoorverslag CGVS p.4). Uw reis zou tevens bekostigd zijn met de inkomsten van de landbouwproducten die op een derde van die grond werden bewerkt (gehoorverslag CGVS p.5). Ook blijkt dat u hebt gegeven van een grote mate van zelfredzaamheid, onder andere door uw maandenlange verblijf in Griekenland. Al deze elementen tonen aan dat u de algemene onveiligheidssituatie in uw regio, kon ontvluchten door zich te vestigen in Kabul.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou geïdend worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale

Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: zijn vragenlijst dd. 28 juli 2011, een artikel van de website *Otters and Science news blogspot* dd. 1 juni 2013 betreffende talibanaanvallen op invalswegen naar Mes Aynak, een artikel van de *Telegraph* dd. 19 mei 2011 betreffende taliban-aanvallen op wegenarbeiders, een brief van het districtsbestuur dd. 10 juni 2013 die het incident beschrijft, attesten Nederlands en wiskunde, een artikel van de website *The Guardian* dd. 7 augustus 2012 waarbij vijf burgers bij een simpele picknick werden gedood door een autobom, een artikel van de website NPR dd. 22 juni 2012 waarin een overval wordt gemeld op een hotel waarbij 21 doden vielen door de taliban en een artikel van de website *De Tijd* dd. 25 juni 2013 inzake een aanslag op het presidentieel paleis.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet schendt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.2.2. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

Indien kan worden aangenomen dat een persoon niet op exact dezelfde wijze zijn verhaal telkens zal vertellen, kan dit geenszins verschonen dat verzoeker zijn eerste vluchtoorzaak niet eens vermeld heeft bij het invullen van de vragenlijst, temeer een eerste dergelijke vervolging door de taliban een onuitwisbare indruk zou gemaakt hebben op verzoeker indien dit werkelijk was gebeurd. Verder kan het toevoegen van elementen wel degelijk de geloofwaardigheid van een asielrelaas op even ernstige wijze ondermijnen als tegenstrijdigheden of het verklaren van verzinsels.

3.2.3. Daargelaten of verzoekers moeder vroeg om 's nachts naar buiten te gaan kijken terwijl dit gevaarlijk kan zijn, dan is geheel ongeloofwaardig dat hier gevolgen zouden kunnen uit voortkomen nu verzoeker niets bijzonders gezien heeft. Evenmin is aannemelijk dat verzoekers vader de autoriteiten op de hoogte zou stellen te meer nu er kan van worden uitgegaan dat verzoekers vader zeker niet lichtzinnig de autoriteiten zou waarschuwen bij louter vage vermoedens van talibanactiviteiten die verzoeker niet heeft vastgesteld. Dit klemmt te meer gezien de uit het administratief dossier blijkende ernstige repercussies en gezien verzoekers vader leerkracht is en dus sociaal bekend is met de gevaren uit de omgeving. Ten slotte is redelijk te veronderstellen dat de lokale politie voldoende ervaring heeft met de taliban om niet ondoordacht de identiteit van informanten vrij te geven en al geenszins bij een checkpoint *“tegen passanten die naar of van de moskee kwamen”* zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, wat dan weer tegenstrijdig is aan zijn verklaringen dat *“de volgende ochtend kwam de verantwoordelijke van de politie naar de moskee en zei tegen de dorpelingen dat ze moesten doen zoals ik ze noemden mijn naam”* (gehoor p. 8). Geenszins is geloofwaardig dat de taliban verzoeker eerst zou verdenken en beschuldigen van het verraden van talibanleden, om zijn vader daarna voor te stellen wapens te verbergen in ruil voor het met rust laten van zijn zoon. Noch minder is in deze zin aannemelijk dat de taliban daarop zelfs geld bood. Dat de taliban uiteindelijk zelfs probeerde verzoeker in te lijven

middels (dreig)brieven (gehoor p. 7) is geheel strijdig met de beweerdelijke verdenking van verzoeker en zijn familie de taliban verraden te hebben. Evenmin vermogen verzoekers verdere toelichtingen een ander licht te werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoekers relaas is geheel onrealistisch en ongeloofwaardig.

3.3. Verzoeker stelt dat hij een "*Brief van het districtsbestuur dd. 10 juni 2013 die het incident beschrijft*" bij het verzoekschrift voegt. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook documenten dienen te worden neergelegd conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling, hetgeen hij nalaat zodat de Raad de eigenlijke inhoud niet kan vaststellen.

3.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van ongefundeerde verwijten en beledigingen naar het CGVS, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses ("*Het houdt hoe dan ook geen steek dat de Verzoeker hierover zou liegen*"), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod non in casu*.

3.5. De door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante lacunes en ongeloofwaardigheden raken aldus de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn

land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Waar verzoeker aanvoert *“dat er nog dagelijks burgerslachtoffers vallen in de hoofdstad en daarbuiten. Vaak zijn de aanvallen ook niet alleen gericht tegen high profile doelwitten zoals het CGVS beweert”* en hij een aantal internetartikelen aanhaalt, gaat hij er aan voorbij dat een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, die zich steunen op talrijke objectieve bronnen zoals weergegeven in de beide *Subject Related Briefings*. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken met berichtgeving over sporadisch geweld; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, zijn de door hem aangebrachte elementen onvoldoende om aan te tonen dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Overigens hebben de door verzoeker aangebrachte artikelen wel degelijk betrekking op drukbezochte plaatsen (picknick, internationaal hotel) of andere belangrijke symbolische doelwitten (presidentieel paleis, rijke of *high profile* Afghanen en buitenlanders) zoals ook beschreven in de *Subject Related Briefings*.

4.4. Voorts verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Aangaande het vestigingsalternatief benadrukt de Raad dat niet enkel verzoekers zelfredzaamheid in rekening werden gebracht en verwijst in deze naar de motieven van de bestreden beslissing die hij bijtreedt. Dat verzoeker *“een zeer verstandige en gedreven jongeman [is]. Hij volgt met zeer veel enthousiasme en succes lessen Nederlands en wiskunde (zie Stuk 7). Verzoeker kon al na 1 jaar les moeiteloos gesprekken voeren in het Nederlands. Het feit dat de familie van Verzoeker niet onbemiddeld zou zijn en dat Verzoeker verstandig en zelfredzaam genoeg zou zijn”* kan dit enkel bevestigen. Verzoekers bewering dat *“het feit dat iemand die beschikt over zoveel capaciteiten zich genoodzaakt voelt om inderdaad maandenlang op de vlucht te zijn en een geheel verschillende vreemde taal intensief begint te leren, is net het bewijs dat hij geen andere uitweg ziet in Afghanistan”*, kan aantonen dat verzoeker over gezonde ambities en een werkethiek beschikt maar is geen bewijs voor de aanwezigheid en gegrondheid van de beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, daar andere vertrekmotieven eveneens denkbaar zijn.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK